

LiterNet **7101 zile, 1014 săptămâni** și numărătoarea continuă...

Atelier LiterNet / Dialoguri / **Interviuri**

EXCLUSIV

Victor Rebengiuc: Eu sunt acolo undeva, în spate, curentul electric care le animă.

Laura Popescu, un interviu cu **Victor Rebengiuc**

26.11.2004

C.D. Zeletin: Trăiam...

Ioana Scoruș: Găsesc în...

"Vreau să ajung un mare actor. Știu că sunt pe drumul ăla." Este răspunsul domnului Rebengiuc de fiecare dată când este întrebat despre evoluția sa ca actor. Este convins că nu a ajuns încă la capătul drumului și că momentul acela va fi marcat de un rol jucat perfect, fără spații albe.

Laura Popescu: *Cum resimțiți premiul de excelență de la TIFF și cel de la Anonimul pentru rolurile din scurt-metraje?*

Victor Rebengiuc: Nu înseamnă decât o recunoaștere punctuală a unei performanțe. O bună interpretare sau ceva asemănător. Nicidecum că mă transformă într-o statuie. Am văzut că există riscul uneori ca un premiu să îl amețească pe cel care îl primește. Eu nu mă simt amețit. Mi-a ieșit un lucru bun și sunt fericit când reușesc să fac, din când în când un lucru bun.

L.P.: *V-ați consacrat într-un film premiat la Cannes.*

V.R.: **Pădurea spânzuraților** a fost un film premiat pentru regie și într-adevăr a fost un lucru deosebit. Prima distincție importantă pe care o primea filmul românesc și de atunci nici

nu cred că a mai fost o altă distincție atât de importantă. În același an, în '65, am fost invitați, ca urmare a premiului pe care Domnul Ciulei l-a primit la Cannes, la un festival de film la Acapulco. Și îmi aduc aminte cu o bucurie nedisimulată că după vizionarea filmului acolo, la Acapulco, când ne-am întors la hotel, toți ceilalți invitați la festival – regizori, actori, producători, care primiseră premii la festivaluri internaționale din toată lumea – erau acolo și se așezaseră la masă. Când am intrat noi, adică domnul Ciulei, Ana Seleș și cu mine, s-au ridicat în picioare și au început să ne aplaude. Țsta a fost un alt premiu, deosebit de impresionant și țin să îl evoc pentru că a însemnat foarte mult pentru mine.

Cinematografia română a început cu filme de propagandă

L.P.: *În momentul ăsta în România piesele de teatru se joacă cu sălile pline și televiziunile dau foarte multe filme românești. Când vor fi și cinematografele cu sălile pline la filmele românești?*

V.R.: Când se vor face filme bune. Dar e o mentalitate în rândul spectatorului român, pentru că revirimentul ăsta al filmului românesc care s-a făcut prin televiziune, reluând filmele vechi ale anilor 70-80, a creat o falsă impresie asupra cinematografilei românești. La vremea respectivă filmele astea au rulat cu sălile goale. Nu intra lumea. Nu merg, domne, e film românesc. Și de altfel în ultima vreme văd că televiziunile programează filme românești de o calitate destul de îndoielnică. Merg la nivelul cel mai de jos al gustului estetic. Astea probabil că fac rating. Așa se face că filmele regizorilor pe care-i pomenirăm până acuma nu prea apar pe ecran.

L.P.: *De ce credeți că a existat mereu această mentalitate?*

V.R.: Pentru că erau scenariile de comandă, filme de propagandă. Cu asta a început cinematografia română. Filmele care se făceau înainte de această perioadă, alea erau altceva. Dar ce s-a făcut după '47 înapoi au fost numai filme de comandă. Filme de propagandă de partid, în care era vorba de politica economică a partidului, politica la țară a partidului, politica culturală, istorie care era mistificată, în care Mihai Viteazul era însuși Ceaușescu cu barbă, mustață și cușmă și ceea ce scotea pe gură erau cuvântări ale lui Ceaușescu. Eu l-am jucat pe Mihai Viteazul ăsta în **Buzduganul cu Trei Peceteți**. Astea erau comandamentele vremii. Și câteodată mai scăpau - și eu am avut fericirea să intru în aceste scăpări - ecranizări după opere literare importante ale literaturii române..

L.P.: *Ați scăpat totuși intact din regimul comunist. Cum ați reușit să evitați "Cântarea României"?*

V.R.: În "Cântarea României" am intrat toți, vrând nevrând. Spectacolele erau prezentate în cadrul "Cântării României", filmele erau prezentate în cadrul "Cântării României". Aveam diplome din astea, premiul 1 la "Cântarea României" pentru rolul din nu știu ce film. Cred că și pentru **Buzduganul cu trei peceti** și pentru **Tănase Scatiu**. Toate erau prezentate acolo. Important era să nu participi la faza pe apartament. Că începea de-acolo (râde). Nu era vorba de "Cântarea României", era vorba de spectacolele festive. Acolo nu m-am dus că n-am vrut.

L.P.: *Și ați avut de suferit?*

V.R.: Recunosc că mi-a fost teamă, dar n-aș fi putut să fac chestia asta. Nu puteam și am zis nu, domne! "Păi, nu că dacă nu te duci te dăm afară." Dă-mă afară! Ei, nu m-au dat.

Pintilie a mai filmat o dată filmul înainte de a-l filma.

L.P.: *Ați vorbit la un moment dat despre relația cu regizorii și despre faptul că, mai ales în cinematografie, ați avut conflicte cu unii dintre ei.*

V.R.: Am avut conflicte cu regizorii proști pentru care actorii nu sunt decât niște simple obiecte de recuzită, care nu știu să creeze niște relații între personaje sau ce să-i spună actorului. Dar, în același timp am avut plăcerea să lucrez cu mari regizori cum este Pintilie, sau Dan Pița, cu care m-am înțeles foarte bine. Și cu domnul Gulea, la **Moromeții**. Cu regizorii proști am avut conflicte și voi avea mereu conflicte. Am lucrat acum de curând cu Cristi Puiu, pe care îl apreciam foarte mult pentru talentul lui scenaristic. **Niki Ardelean** a fost unul dintre scenariile care mi-au plăcut foarte mult. Și am lucrat cu el avându-l ca regizor la scurt-metrajul ăsta, **Un cartuș de Kent și un pachet de cafea**, și am fost mulțumit de colaborare. N-am avut a-i reproșa mare lucru. Am îndoieli de altă natură în ceea ce îl privește.

L.P.: *Ne puteți descrie metodele acestor regizori mari cu care ați lucrat?*

V.R.: Domnul Ciulei este un regizor extrem de serios care nu pornește la treabă fără să aibă totul pregătit. De asta nici n-a mai făcut film după **Pădurea Spânzuraților**. Începuse perioada aceea hei-rup-istă în care scenariile se aprobau în ultima clipă și pentru ca să nu treacă anul fără filme făcute, intrai direct în producție fără să ai o perioadă de pregătire, fără nimic. A fost o nebunie totală și Ciulei n-a acceptat așa ceva. Ei, Ciulei știe să lucreze cu actorul și noi am lucrat la **Pădurea Spânzuraților** așa cum am lucrat și la teatru. Am

desfăcut personajele bucată cu bucată, am izbutit să creăm relații între personaje, să știm de ce ne aflăm acolo, în locul ăla, în fața aparatului de filmat, cu cine avem de a face și așa mai departe. Pintilie e la fel. Este un regizor care vine foarte bine pregătit pe platou și știe exact ce are de făcut. A mai filmat o dată filmul înainte de a-l filma. La **Niki Ardelean** am avut surpriza să văd că operatorul știa deja, dinainte, ce cadre trebuie trase și de unde trebuie trase, care este unghiul și locul unde trebuie filmat. Și la Pintilie lucrul cu actorul este unul dintre domeniile în care excelează. El știe ce să-ți ceară ca actor pentru că a verificat dinainte tot ce trebuie jucat și știe că ceea ce îți cere este cu putință. Un regizor care habar n-are ce se întâmplă și ce e ăla actor îți cere lucruri care nu se pot întâmpla vreodată și de aici se nasc conflictele.

Un document după Moromeții

L.P.: *În Moromeții imaginea dumneavoastră a rămas imprimată asupra personajului, lucru care nu se întâmplă foarte des nici la noi nici la alții.*

V.R.: **Moromeții** a fost un film greu. Era vorba despre o carte celebră în România, cartea lui Marin Preda și ne-am străduit să respectăm spiritul cărții, nu să fabricăm unghiuri de vedere inedite asupra romanului. Și de asta a fost foarte greu. Pentru mine reușita a fost cu atât mai surprinzătoare cu cât nu mă vedeam în rol. Nu mai jucasem nici un rol de țăran și nici nu prea aveam mari cunoștințe despre lumea de la țară. Eu am copilărit pe asfaltul Bucureștiului. La **Moromeții** am și fugit de la filmări la început. M-am speriat pentru că nu știam ce să fac. Dar, până la urmă m-am hotărât să fac rolul și nu regret deloc treaba asta, ba dimpotrivă, sunt foarte fericit că l-am făcut, că nu am trădat autorul și că există un document după cartea lui Marin Preda și ăsta e filmul **Moromeții**.

Nu îmi place improvizația

L.P.: *Nu vi s-a întâmplat niciodată să vă jucați pe sine. Întotdeauna ați creat personaje. Cum faceți?*

V.R.: Nu știu, domnule...(râde) Nu știu cum. Mă gândesc la ele. Fiecare personaj are niște caracteristici de gândire, de vorbire, de atitudine. Și încerc să regăsesc gândirea și vorbirea potrivită fiecăruia dintre ei. Dacă izbutesc uneori, lucrul ăsta mă bucură. Deviza mea este o propoziție din Stanislavski pe care am citit-o în tinerețe, când eram student: "iubește arta din tine și nu pe tine în artă". Deci eu nu vreau să mă arăt pe mine, pentru că eu nu sunt

interesant. Interesante sunt personajele pe care vreau să le joc, să le arăt. Publicul pe ele trebuie să le judece. Nu sunt eu personaj. Totdeauna când sunt eu personaj într-un interviu, e destul de penibil pentru mine.

L.P.: *Vorbiți-ne de improvizație.*

V.R.: Domne, mie nu îmi place improvizația. Oricum ea este bună și își are rostul în timpul căutării rolului, la repetiții, în perioada de laborator. Nu-mi place, tocmai pentru că nu vreau să mă arăt pe mine. În improvizație te cam arăți pe tine. E altceva atunci când știu că sunt personajul, eu m-am pitit după el și de acolo am curaj să fac ce trebuie făcut. Detest mai ales improvizațiile după premieră. Pentru că sunt actori cărora li se pare că e necesar să improvizeze după premieră. Și asta este un dezastru. Pentru că un spectacol intrat în premieră este rezultatul unor concluzii. Ai căutat ce ai căutat și ai ajuns la niște concluzii. Putem să adâncim, ceea ce e foarte bine și recomandabil, concluziile astea, să le facem mai puternice, mai credibile, mai penetrante.

L.P.: *În film sunt regizori care așteaptă din partea actorilor să vină cu idei. Vi s-a întâmplat alături de acești mari regizori?*

V.R.: Poți să ai idei cu fiecare dintre ei. Există o propunere regizorală și poți să vii și tu cu o idee. Mie mi s-a întâmplat la începuturi când scenariile se făceau pe genunchi și în fiecare zi era un dialog nou și era un fel de improvizație. Filmele au și ieșit așa, ca niște improvizații până la urmă. N-au fost niște filme care să arate o construcție solidă.

Am furat modul cum ascult

L.P.: *Există vreun rol pe care ați dori să-l jucați?*

V.R.: Nu, n-am roluri visate. Din superstiție. Pentru că am băgat de seamă că orice actor care visează un rol, de câte ori se-ntâmplă să apuce să joace rolul visat, eșuează. Și nu vreau. Mai bine să fiu surprins de propunerile regizorale pentru că până acuma într-adevăr am fost surprins. Au fost roluri diferite în care am fost solicitat și asta mi-a făcut mare plăcere. M-am străduit să nu fiu cantonat într-un anumit gen și am jucat o paletă foarte întinsă de personaje.

L.P.: *Cu care dintre regizorii tineri v-ați dori să jucați?*

V.R.: Păi, aș vrea să joc cu oricare. Sunt cei care sunt afirmați: Mungiu, Tudor Giurgiu,

Mitulescu, iacăță l-am văzut acum de curând, Porumboiu. Cu Nae Caranfil suntem aproape amici. Sunt regizori interesanți. Dacă mă solicită eu "accept!" să joc. Sunt mai mulți și mă bucură asta. Chiar mă și mir de unde au învățat. De la cine au învățat?! Cred că au văzut multe filme. Și eu am furat.

L.P.: *Există actori de la care ați furat în mod special?*

V.R.: Mulți. De exemplu nu eram conștient de importanța modului de a-ți asculta partenerul pe scenă. Că nu joci numai când îți spui replica ci și când asculți. Și asta am învățat-o uitându-mă la filme. Și văzând diverși actori. Mari actori ruși. Jarov, Dribov, Simonov și încă mulți alții. Ascultarea partenerului este una din componentele esențiale ale interpretării unui rol. Cum asculți la ce îți spune ăla. Îți convine, nu-ți convine. Te surprinde, știai ce o să-ți spună. Sunt mii și mii de feluri în care poți asculta un partener.

L.P.: *Ați pornit cu modele?*

V.R.: Când am început jucam la amatori, îl imitam pe Beligan. Fără să-mi dau seama. Ascultam mult teatru la microfon și atunci, în anii '50, era o perioada aniversară Caragiale și se jucau momente și schițe tot timpul la radio. Ascultam de dimineață până seara aproape. Doar când am dat examen la Institut, mi s-a spus "mă, tu îl imiți pe Beligan!". Și atunci mi-am dat seama și am căutat să scap de chestia asta. De faptul că împrumutam o altă personalitate și am început să mă caut pe mine, să văd cine sunt eu și ce vreau eu de la viață. Deci am început cu un model.

L.P.: *De unde această vitalitate? Aveți 70 de ani...*

V.R.: Am avut 70 de ani. Acum am 72 aproape. Nu știu de unde e, dar sunt foarte fericit că o am. E probabil o construcție a mea. Eu sunt vital și fratele meu, care e cu un an mai mic, e teribil de bolnav și suferă îngrozitor de tare. Are probleme cu coloana, cu lombo-sciatica. Iacăță, la mine e invers. Și mă rog lui Dumnezeu să existe cât mai multă vreme. Pentru că nu vreau să sufăr. Nu vreau să fiu bolnav. Nu mi se pare că este o condiție în care aș vrea să exist. A fi bolnav, compătimit și suferind. Vreau să mă mișc în continuare.

(Preluat din **Ghidul HBO**, noiembrie 2004)

Votați acest articol:

Share:

Media: **3.7**/5 (6 voturi)

0 comentarii

› Adăugare comentariu

Arhiva rubricii

- › Sperăm ca *AREAL* să dea un alt sens vieții artistice din România, Beatrice Lăpădat, un interviu cu Alexandra Bălășoiu, Cristina Lilienfeld, Cosmin Manolescu, Valentina De Piante
- › Mișcarea sinelui și lucrul cu actorii, Mihai Pecingine, un interviu cu Ferenc Sinkó
- › Frumusețea unei lumi distorsionate, Ilinca Bernea, un interviu cu Şükrü Aslışen
- › Paradisiacul *Deal Roșu*, Ilinca Bernea, un interviu cu Dan Voinea
- › E momentul ca *Mini REACTOR* să ia ușor o altă direcție și să fie mai asumat, Lorena Copil, un interviu cu Delia Gavlițchi
- › Toate articolele din această rubrică

Rubricile categoriei

- › Interviuri › Însemnări mediavitale › ficti.on.all › Bibliopolis › O săptămână de prieteni › Autismul, din interior
- › Primul an de publicitate › Jurnal de actor / actriță în izolare

Publicitate

© 2001-2021 ASOCIAȚIA LITERNET®

TOATE DREPTURILE REZERVATE

DESPRE LITERNET / HARTĂ SITE / PARTENERI / AUTORI / SURSE / NEWSLETTER / SUSȚINE LITERNET / RSS / TERMENI LEGALI / COOKIES / CONFIDENȚIALITATE / OFERTĂ PUBLICITATE / CONTACT